

Maltbyg tilbage... (*Justitsministeren* [Zahle]: De tager fejl, jeg havde spurgt Dem, inden jeg ophævede det). Det er ikke rigtigt, højtærede Minister! (*Justitsministeren* [Zahle]: Jeg søgte Deres Raad). Det er ikke rigtigt. Naar den højtærede Minister vil inddrage private Samtaler, vil jeg oplyse, hvorledes Sagen ligger. Den højtærede Minister kom hen til mig og sagde, at han havde lovet visse Folk at ophæve dette Udførselsforbud paa Maltbyg, dertil kunde der vel ikke være noget at indvende. Jeg sagde da til den højtærede Justitsminister: Hvad er Maltbyg? De maa dog være klar over, at under Maltbyg kan komme alt Byg, som kan spire. Den højtærede Justitsminister havde aabenbart den Opfattelse, at Maltbyg var en særegen Slags Byg, som man let kunde skelne fra andet, det Indtryk fik jeg. Den højtærede Justitsminister kom altsaa til mig og sagde, at han havde givet Løfte om at ophæve dette Forbud (*Justitsministeren* [Zahle]: Jeg spurgte Dem). Nej, absolut ikke! Jeg havde jo nogle Dage i Forvejen givet den højtærede Justitsminister Tilslutning til, at han udstedte Udførselsforbud mod alt Korn, ogsaa Byg (*Justitsministeren* [Zahle]: Netop derfor ophævede jeg ikke Forbudet, før jeg havde anmodet om Deres Raad). Der var ingen Anledning til nu at søge mit Raad. Nej, højtærede Minister, De fik Raad fra anden Side. Det var ikke mig og ikke Folk fra mit Parti, men Repræsentanter fra den radikale Side og fra den konservative Side her i Salen, der havde henvendt sig til den højtærede Justitsminister og faaet ham til at give Tilsagn om at ophæve Udførselsforbudet paa Maltbyg. Saadan er den virkelige Sagens Sammenhæng. Og da dette Udførselsforbud altsaa var taget tilbage, da denne Kendsgerning forelaa, og Sagen kom til Behandling i Prisreguleringskommissionen, og et Flertal der holdt paa, at vi paa ny skulde ophæve Udførselstilladelsen for Maltbyg, paa ny skulde forbyde Udførsel af Maltbyg, var det, jeg sagde, at en saadan Svingen frem og tilbage i Løbet af kort Tid var meget uheldig. Jeg sagde, at det kunde rimeligvis omtvistes, hvorvidt det var rigtigt, umiddelbart efter at Udførselsforbudet var givet, atter at hæve det, men jeg sagde endvidere, at jeg maatte gaa ud fra, at Ministeriet dertil havde sine gode Grunde, men jeg hævdede, at det kunde ikke omtvistes, at naar Forbudet var hævet, burde det i alt Fald staa ved Magt, indtil Forholdene blev ændret. Jeg hævdede, at den idelige Svingen mellem Udførselsfor-

bud og Udførselstilladelse i Løbet af faa Dage altid svækker Initiativet, skaber Uro og Usikkerhed og vækker berettiget Misnøje, og jeg henstillede, at man saa Tiden lidt an, saa, hvorledes Forholdene vilde arte sig. Jeg vil endvidere erindre om, at det var den 21. August, og at paa det Tidspunkt var vor Udførsel af dyriske Produkter gentagne Gange stoppet, Skibene til England var gentagne Gange stoppede, og under disse usikre Forhold fremhævede jeg, at man kunde ogsaa se Sagen fra det Synspunkt, at hvis det nu gik saadan, at denne Eksport blev standset, vilde det dog være heldigt, om der paa anden Maade kunde tilføres Landet Kapital, blandt andet ogsaa ved Udførsel af Maltbyg. Jeg sluttede derfor med følgende Henstilling: „Mindretallet maa derfor tilraade, at Tiden ses lidt an, saaledes at der i hvert Fald ikke paa ny udstedes Udførselsforbud for Byg, inden Spørgsmaalet foreligger mere afklaret“. Det var netop under Hensyn til, at nu havde Justitsministeren ophævet Forbudet. Det fremgaar af mine Udtalelser, at det kunde aldrig have faldet mig ind at tilraade den højtærede Justitsminister at ophæve dette Forbud. Tværtimod, jeg havde i Forvejen givet Justitsministeren min fuldstændige Tilslutning til at give sin Bekendtgørelse det Omfang, den fik, men da han desuagtet ophævede dette Forbud, var det jeg sagde: Lad os se Tiden lidt an. Jeg tror i Virkeligheden, det havde været bedre, om man, inden man ophævede Forbudet, havde set Tiden lidt an, en Ugestid, en halv Snes Dage eller maaske 14 Dage, end at man gjorde det, man gjorde. Thi hvad var det, man gjorde? Man lavede Dispensationer fra Udførselsforbudet, saa at Bygget rullede ud af Landet, ikke i 8 eller 14 Dage, men helt hen til den 8. December. Saaledes er den virkelige Sagens Sammenhæng i dette Forhold. Hvis jeg paa det Tidspunkt — det vil jeg aabent erkende — havde forudset, at vor Import vilde komme ind i den Gænge, som den senere fik, og hvis jeg havde forudset, at den højtærede Justitsminister vilde give Dispensation i det Omfang, som han gjorde, og hvis jeg havde forudset, at navnlig Medlemmerne fra den Side vilde angribe mig, skønt de burde angribe deres egen Minister, vilde jeg maaske den 21. August have indtaget et andet Standpunkt.

Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) sagde, at man her i Tinget har hørt megen Jammer og Klage over Landbrugets elendige Tilstand. Jeg har i hvert